

ע"פ 5838/15 - מוסא אבו גאליה, מאג'ד אבו גאליה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5838/15

ע"פ 5949/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון

המערערים: 1. מוסא אבו גאליה
2. מאג'ד אבו גאליה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
מיום 15.07.2015 בת"פ 48791-06-12

תאריך הישיבה: י"ג בטבת התשע"ז (11.01.2017)

בשם מערער 1: עו"ד עאטף פרחאת
בשם מערער 2: עו"ד ראובן בר-חיים

בשם המשיבה: עו"ד פרקליטות המדינה

פסק-דין

1. נגד שני המערערים הוגש כתב אישום. לאחר שמיעת הראיות הרשיע בית המשפט המחוזי את שניהם במספר עבירות. גזר הדין הטיל על כל מערער, בין היתר, מאסר בפועל לתקופה החופפת לתקופה שבה שהו במעצר במהלך שמיעת התיק. במסגרת הערעורים על הכרעת הדין התמקד כל מערער באישום אחד בכתב האישום.

מערער 1 מסתייג מהאישום השלישי. מערער 2 מלין נגד הרשעתו באישום השישי. ההרשעה בשני האישומים מתייחסת לעבירה של סחיטה באיומים.

2. אשר למערער 1 - חרף ניסיונו של הסניגור להציג את ערעורו כנשען על טענה משפטית, בפועל מדובר בערעור נגד ממצאים עובדתיים. אכן מדובר בגרסה מול גרסה, אך בעבירה הנדונה אין דרישה לתוספת ראייתית. בית משפט מחוזי ביסס את מסקנתו. מנקודת מבטה של ערכאת הערעור, אין אנו סבורים כי לנוכח הראיות חייב היה בית המשפט לזכות את המערער על פי דין. המארג הראייתי שהוצג לפני הערכאה המבררת העניק לה שיקול דעת בעת התרשמותה מהעדים והראיות. לשון אחר - הנמקת בית המשפט ביחס לאישום השלישי עומדת בדרישות הדין.

3. נעבור למערער 2. הסניגור טען כי המדובר בעבירת רכוש ועל כן מערער 2 היה רשאי ליהנות מהסייג בדבר התחולה. התשובה לכך, ואין בה חידוש, עבירת סחיטה באיומים, הגם שהיא כוללת עבירות רכוש, כוללת גם עבירה נגד גופו וחירותו של אדם. על כן בית המשפט המחוזי היה מוסמך לדון בעניין. טענה נוספת מופנית נגד התנהלות המשטרה. ברם, הבסיס להרשעת מערער 2, התמונה בכללותה והעובדות שנקבעו - כפי שטען בא כוח המדינה - מובילים למסקנה שהכרעת הדין איננה מצדיקה התערבות מבחינה משפטית. אחרון, סנגורו של מערער 2 סבור כי בית משפט המחוזי החמיר יתר על המידה בעונש המאסר המותנה שנגזר. התנאי של שישה חודשי מאסר, שנקבע בגזר הדין, יהא בר הפעלה אם יעבור מערער 2 עבירת סחיטה באיומים בתוך שלוש שנים. חיצו הסניגור מופנים נגד תוקפו של התנאי לשלוש שנים - פרק זמן ארוך מדי, להשקפתו. אל מול זאת יש לזכור כי תקופה זו של שלוש שנים מצויה בסמכות בית המשפט. עבירה מושא הערעור היא עבירת פשע ותקופת המאסר המותנה של שישה חודשים מידתית היא.

על כן, החלטנו לדחות את שני הערעורים.

ניתן היום, י"ג בטבת התשע"ז (11.1.2017).

שופט

שופט

שופט